

tänno?" — „Ei mitte tänno pärrast, agga mul olleks wägga hea meel ollema, kui ma ni kaugele ühhe kirja saaksin.“ „Missionärid ei jona küll mitte iggäühhele kirjutada, kes neile middagi saatwad, agga siiski woib olla, et se kord meile üks kirri juhtub.“ „Oh kui palju kaugele on Grönland kui Tirolima, siiski woib sealt wastust tulla, agga minno waehest isfäst ei tulle ial teadust. Kas ta peaks ka weel ellama? Oh kui heamelega lähheksin minna wahhest tedda otsima.“ „Kannata weel, armas Wridli,“ ütles tohter, „kui sa nüüd lähheksid reisima, siis widadksid sinna agga omma koli aega ilma asjata ärra; agga kui need kolm aastat täis on, mil meie arwame, et isfa hakkab sind otama, siis woid sinna minna. Ja woib olla ehk meie same sedda aega omma järrel kulumisega ka ommeti wähhegi ta jälgile. Siis annan minna sulle teerahha, ja sa woid siis isfale leik räkida ja temma käest nou ja lubba küsjida selle polest, mis sa siis peale hakkad. Ja kui se temma mele pärrast on, siis woid sa jälle meie jure taggasi tulla. Ja isfagi woib ehk siin ka lohta ja ammetit leida.“ Wridli olli selle nou ja lubbamisega ülle wägga rõmus ja lubbas tohterile ello aea üks fanna kulelik ja tännolik poeg olla.

Silja süggise, kui jo Douud liggi ollid, ütles praua ühhel päwal poegade wasto, kes kolist kolo tullid: „Meie waat on Grönlandimadlt taggasi

tulnud, Missionär on jedda partajaks arwanud, leit ommad kirjad sisse panna ja ka mõned asjad kolilaste tööst, mis seie Missioni seltsile saadeti. Meie pärrast on se waat, sellepärrast todi ta seie ja kaks kirja isfale on ka seal sees. Kui tohter kolo tulli ja neid sai luggenud, ütles temma: üks ramat on Grönlandist Missionäri käest, selle annan ma sinnule, Willem. Teine on Hamburgist sinno wenna käest, Wridli, selle annan sinnule. „Minno wend! minno armas wend! hüdis Wridli rõmo pärrast ehmatades. Wend olli kirjutanud: temma olnud Hamburgis selle laewa pakkimisega jures, mis Grönlandi läinud, ja tundnud jubba siis sedda waati keigist märkidest ja ka neist tinti plekkidest ärra. Ja kui ta taggasi tulnud, kulanud temma Missioni seltsi käest tohtri herra adressi, ta kulas wenda, palus ommale kirjutada, mis agga ial Wridlist piddi teada ollema. „Nüüd,“ ütles tohter, „kirjutame temmale, et sinna siin olled ja ka sinno iggatsemist isfa järrel, ja palume et temma Tirolimaale lähhe, isfa otsima ja kui ta tedda leidnud, meile ni lohhe kirjudab.“ Wridli nuttis rõmo pärrast. Ja tännasid Jummat.

Agga pärrast jäi Wridlil aeg küll iggawaks oadades, sest kirja Tirolimaalt ei tulnud egga tuludki. „Oh, minno armas isfa, Hannes ei leia tedda wist!“ kaebas Wridli. „Ehk nad tullewad ka isfa,“ trööstis tohter, „sellepärrast ei kirjutanemmad.“